

Arrest

nr. 137 049 van 23 januari 2015
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Pakistaanse nationaliteit te zijn, op 18 augustus 2014 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 24 juli 2014.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 15 oktober 2014 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 21 november 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DIGNEF.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat E. VANDORPE en van attaché S. BOTTU, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

A. Feitenrelaas

U verklaarde de Pakistaanse nationaliteit te bezitten en geboren te zijn in Nothia, Peshawar gelegen in de provincie Khyber Pakhtun Kwa (KPK) te Pakistan. U bent een soenniet. U ging tot de zevende klas naar school in Pakistan. Nadat u afstudeerde hielp u uw vader in zijn meubelzaak in Peshawar. In het jaar 1995 besloot u naar Dubai te gaan om er tentoonstellingen te houden. In 1998 begon u in Dubai met een eigen zaak in meubels. U importeerde meubels vanuit het bedrijf van uw vader uit Pakistan. Uw vrouw en kinderen verbleven van 2003 2004 tot 2012 bij u in Dubai. Wegens het huwelijk van uw dochter besloot uw gezin terug te keren naar Pakistan en u volgde hen in de achtste maand van

2012. Tijdens uw afwezigheid had uw zakenpartner uit Dubai besloten niet langer zaken met u te doen. Ten gevolge hiervan werd uw visum en uw geldig verblijf in Dubai geannuleerd. U besloot uw leven in Pakistan opnieuw op te nemen en te werken in het bedrijf van uw vader. U had klanten in Peshawar en Islamabad. In de zesde maand 2013 kreeg u een eerste anoniem telefoontje. De persoon aan de andere kant van de lijn stelde zich voor als een talib en hij wist alles over u. Hij wilde geld van u dat u vanuit Dubai zou hebben meegenomen. U nam dat eerste telefoontje niet serieus en dacht dat één van uw vrienden hier achter zat. U lichtte uw familie in over wat er u overkomen was. Ongeveer één maand later, in de zevende maand van 2013, kreeg u opnieuw telefoon. Opnieuw werd u gevraagd geld te geven. Ze eisten 10 miljoen roepies van de 30 miljoen roepies die u vanuit Dubai meebracht. Als u niet zou betalen zouden ze uw huis opblazen en uw familie vermoorden. U besprak uw probleem opnieuw met uw familie en zij adviseerden u om Peshawar te verlaten. U ging naar één van uw klanten in Islamabad en legde hem uw problemen uit. U kon bij hem verblijven en werken. Tijdens uw verblijf in Islamabad ontving u nog een dreigtelefoontje. Hij bedreigde u en was erg agressief in zijn woordgebruik. U bracht uw broer op de hoogte en hij raadde u aan van nummer te veranderen. U vernam van uw familie dat u na uw vertrek naar Islamabad een dreigbrief ontvangen had van de taliban. U voelde zich echter nog steeds niet veilig in Islamabad en kon niet bij uw familie zijn door uw vrees. U besloot uiteindelijk op 20 maart 2014 Pakistan vanuit Islamabad per vliegtuig te verlaten. U reisde via Turkije, Griekenland, Italië en Frankrijk naar België met de hulp van een smokkelaar. U kwam hier aan op 13 april 2014 en vroeg de volgende dag asiel aan.

Ter staving van uw asielrelaas legde u volgende documenten neer: uw identiteitskaart, documenten betreffende uw zaak in Dubai, fotokopies van de identiteitskaarten van uw vrouw en kinderen, fotokopies van hun paspoorten en visa voor Dubai, uw huwelijksakte, geboorteaktes van uw kinderen geboren in Dubai, visumaanvragen voor uw familieleden om u te bezoeken in Dubai.

B. Motivering

Er dient door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) te worden vastgesteld dat u doorheen uw verklaringen een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie, of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, niet aannemelijk heeft gemaakt.

Hoewel kan aangenomen worden dat u afkomstig bent van Peshawar en jarenlang een eigen zaak had in Dubai, dient er te worden gewezen op een aantal onwaarschijnlijkheden en tekortkomingen in uw verklaringen over de door u aangehaalde problemen in Pakistan. Zo stelde u dat u in de achtste maand van 2012 van Dubai naar Pakistan terugkeerde om zaken te doen. Uw partner in Dubai zorgde er toen voor dat u niet langer uw meubelzaak kon uitbaten in Dubai. De reden hiervoor is u echter onbekend. U zag zich genoodzaakt in Pakistan te blijven en daar opnieuw te beginnen met uw leven (CGVS, p. 4, 5). U beweerde niet meer te zijn teruggekeerd naar Dubai en nog ongeveer één jaar in Pakistan te hebben gewoond (CGVS, p. 8). Echter, u kon van uw terugkeer naar Pakistan geen enkel bewijs zoals uw paspoort, vliegtuigtickets, bagagelabels e.d. neerleggen omdat u niets had bijgehouden of beschadigd waren door de regen (CGVS, p. 8). Uw eigen paspoort had u blijkbaar zomaar aan de smokkelaar gegeven bij aankomst in Turkije. U probeerde uw paspoort nog via uw schoonbroer te verkrijgen, maar dat is tot op heden nog niet gelukt (CGVS, p. 13, 14). Dat u zulk belangrijk document zomaar aan de smokkelaar zou afgeven, terwijl het uw eigen identiteitsdocument betreft, komt weinig overtuigend over. Immers uw paspoort is een belangrijk document dat niet alleen uw identiteit kan staven, maar eveneens uw reizen tussen Pakistan en Dubai, en meer bepaald uw terugkeer naar Pakistan in de achtste maand van 2012. Hierbij komt nog dat u over een immigratiekaart voor Dubai beschikte die blijkbaar nog geldig is tot 8 februari 2015 (CGVS, p. 8, 9). Dat u nergens uw terugkeer naar Pakistan in 2012 kunt aantonen doet dan ook ernstig twifelen aan uw verklaringen van de achtste maand 2012 tot 20 maart 2014 weer in Pakistan te hebben verbleven (CGVS, p. 10). Dat aan dit verblijf getwijfeld wordt, is ook uit uw verklaringen over gebeurtenissen in uw regio sinds uw terugkeer gebleken. Zo kon u geen enkel voorbeeld geven van incidenten of veranderingen die zich voordeden in uw regio toen u terugkeerde in 2012 en daar ongeveer nog één jaar verbleef. U stelde dat u alleen met uzelf en uw familie bezig was (CGVS, p. 8). Dit is echter geen afdoende reden. U stelde namelijk zelf dat het dagelijkse routine is waardoor van u toch een begin van informatie verwacht mag worden (CGVS, p. 17). U kon vreemd genoeg wel een voorbeeld geven van een incident van net voor uw terugkeer naar Pakistan toen u nog in Dubai verbleef. U verwees eveneens naar één incident dat plaatsvond tijdens de verkiezingen, maar andere incidenten kon u wederom niet noemen (CGVS, p. 17). Een andere opvallende vaststelling is dat u beweerde zelf gestemd te hebben in Pakistan, maar u wist niet meer precies in welke maand of op welke datum u ging stemmen (CGVS, p. 18).

Er dient in dit kader nog op te worden gewezen dat van een asielzoeker, die beweert te vrezen voor zijn leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, mag worden verwacht dat deze alle elementen ter ondersteuning van zijn asielaanvraag op correcte wijze en zo accuraat mogelijk aanbrengt, en dit reeds van bij het eerste interview, daar op hem de verplichting rust

om zijn volledige medewerking te verlenen aan de asielprocedure. U bent zelf verantwoordelijk voor de verklaringen die u aflegde bij het indienen van uw asielaanvraag.

Gezien deze vaststellingen kan er geen geloof meer worden gehecht aan het door u aangehaalde asielrelaas dat zich volgens u verklaringen zelfs afspeelde in de periode waarvan het CGVS voldoende indicaties heeft dat u in Dubai verbleef en niet in Pakistan. De ongeloofwaardigheid van uw asielrelaas wordt nog bevestigd door de verklaringen die u verder aflegde over uw problemen met de taliban. U kreeg in de zesde maand van 2013 een eerste dreigtelefoontje van de taliban die geld van u eisten (CGVS, p. 14). U wist niet hoe de taliban plots bij u terechtkwamen en op de hoogte waren van uw zaken in Dubai en uw terugkeer. U dacht dat misschien iemand van uw familie betrokken was, maar u had geen idee wie (CGVS, p. 15). Na het tweede telefoontje in de zevende maand 2013 besloot u naar de politie te gaan, maar zij konden u niet helpen omdat u niet wist wie u belde (CGVS, p. 15). U kon geen bijkomende informatie geven over de persoon die u belde en wist ook niet of het al dan niet drie keer dezelfde persoon was (CGVS, p. 15). U wist niet tot welke bepaalde talibangroepering hij behoorde. U stelde dat er erg veel talibanorganisaties actief zijn, maar u kon ook geen van deze opnoemen. U verwees naar uw lange afwezigheid om uw gebrek aan kennis hierover te verdoezelen. Uiteindelijk noemde u de alom bekende Mangal Bagh uit Barra, maar u wist niet zeker of hij ook in Peshawar actief was. Van welke groepering Mangal Bagh deel uitmaakt wist u niet. Een talibanleider of mensen die actief zijn bij de taliban in uw regio Peshawar kon u eveneens niet noemen (CGVS, p. 17). Het is verwonderlijk dat u nauwelijks enige notie heeft van de taliban in uw regio. Uw asielmotieven zijn immers onmiddellijk verbonden aan de activiteiten van de taliban. De taliban eisten namelijk geld van u voor hun activiteiten zoals Jihad te steunen. Over hun activiteiten en over hun jihad kon u nergens concrete voorbeelden naar voren brengen. U hield het erg algemeen en verwees naar jihad tegen de Amerikanen (CGVS, p. 16). Indien u niet zou ingaan op hun voorstel zouden ze uw huis opblazen en uw familie vermoorden (CGVS, p. 16, 17). Het is erg opmerkelijk dat de taliban u zoveel tijd gaven zonder ook maar enige actie te ondernemen nadat u niet op hun eisen inging. Uit uw verklaringen is namelijk gebleken dat uw familie nog steeds in uw regio kan blijven wonen zonder enige problemen. U stelde in deze context wel dat zij bezorgd zijn en vrezen ontvoerd te worden (CGVS, p. 17). U zou na het tweede dreigtelefoontje op aanraden van uw broer naar Islamabad vertrokken zijn waar u bij een zakenpartner verbleef en uw meubelzaak verder kon blijven uitbaten (CGVS, p. 14). U ontving nog een derde en laatste telefoontje van de taliban alvorens u uw GSM nummer veranderde (CGVS, p. 14). In de achtste maand 2013 ontving u nog een dreigbrief van de taliban. U wist niet van wie deze brief kwam, maar verwees opnieuw algemeen naar de taliban. U wist slechts dat u met de dood bedreigd werd (CGVS, p. 18). Nadien bleef het stil en had u naar eigen zeggen geen problemen meer met de taliban tijdens uw verblijf in Islamabad (CGVS, p. 18). Toch besloot u vreemd genoeg op aanraden van uw familie uiteindelijk Pakistan te verlaten (CGVS, p. 14).

Bovenstaande opmerkingen leiden tot de conclusie dat u uw asielrelaas onvoldoende aannemelijk hebt gemaakt, waardoor u niet in aanmerking komt voor de toekenning van de status van vluchteling. U legde geen documenten voor die deze conclusie eventueel ongedaan zou kunnen maken. Uw identiteitskaart is een bewijs van uw identiteit en nationaliteit, een gegeven dat niet wordt betwist. De verschillende documenten over uw zaak in Dubai zijn een bewijs dat u daar jarenlang een meubelzaak had, een gegeven dat eveneens niet wordt betwist. De overige documenten zoals de visa, fotokopieën van identiteitskaarten en paspoorten van uw familieleden zijn een bewijs van hun identiteit en dat zij in Dubai verbleven, maar hebben verder geen betrekking op uw asielrelaas net als uw huwelijksakte.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. Asielzoekers uit Pakistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c) van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio, dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Het Commissariaat-generaal benadrukt dat uit artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet volgt dat er geen behoefte aan bescherming is indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade bestaat, en indien van de asielzoeker redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij in dat deel van het land blijft. Hierbij geldt als voorwaarde dat de asielzoeker op een veilige en wettige manier kan reizen naar en zich toegang kan verschaffen tot dat deel van het land.

Uit uw verklaringen blijkt dat u afkomstig bent uit het noordwesten van Pakistan. Uit de informatie waarover het CGVS beschikt (en waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief

dossier), blijkt dat het noordwesten van Pakistan geteisterd wordt door een open strijd tussen extremistische elementen en regeringstroepen. Uit dezelfde informatie blijkt echter dat het hier om een uiterst lokaal conflict gaat, dat zich hoofdzakelijk afspeelt in de grensregio tussen Pakistan en Afghanistan, meer bepaald in de Federally Administered Tribal Areas en Khyber-Pakhtunkhwa.

In casu is het Commissariaat-generaal van oordeel dat u zich aan de bedreiging van uw leven of persoon als gevolg van de veiligheidssituatie in uw regio van herkomst kan onttrekken door zich buiten uw geboortestreek of regio van herkomst te vestigen waar u over een veilig en redelijk vestigingsalternatief beschikt.

Uit een analyse van de veiligheidssituatie in Pakistan blijkt immers dat de situatie in de in de provincies Baluchistan, Punjab, Sindh, Azad Kashmir en Gilgit-Baltistan weliswaar verontrustend en zorgwekkend kan voorkomen, de omvang en de intensiteit van het geweld er beduidend lager is.

Zo is de veiligheidssituatie in de provincie Punjab grotendeels stabiel gebleven. Nagenoeg de helft van de in 2013 te betreuren doden werd het slachtoffer van terreurgeweld, hoofdzakelijk gepleegd door de Pakistaanse Taliban en Lashkar-e-Jhangvi. Deze terreuraanslagen vonden voornamelijk plaats in de stad Lahore en in beduidend mindere mate in de rest van de provincie, waar het overwegend rustig bleef. Ook in de hoofdstad Islamabad bleef het aantal terreurdaden, alsook het aantal burgerslachtoffers beperkt. Daarnaast omvatte het geweld in de provincie sektarisch geweld, etno-politiek geweld, grensaanvallen en geweld tussen politie en criminelen. De meeste geweldincidenten in de provincie Punjab vonden plaats in de verkiezingsmaand mei.

Uit dezelfde informatie blijkt dat de in de provincie Sindh weliswaar nog verre van ideaal is, doch is het geweld hoofdzakelijk in de miljoenenstad Karachi geconcentreerd en in beduidend mindere mate in de rest van de provincie. De stad kampt met etno-politiek, terroristisch, sektarisch en crimineel geweld. Niettegenstaande het terreurgeweld in de stad toenam, betrof de meerderheid van de terreurdaden die er in 2013 plaatsvonden targeted killings. Hierbij springen vooral de gerichte moordaanslagen op de aanhangers van de rivaliserende politieke partijen in het oog. Voorts blijkt dat het sektarisch geweld in de stad Karachi weliswaar oplaaide, doch dat de meerderheid van de sektarisch geïnspireerde terreurdaden gerichte moordaanslagen betrof. Uitzonderlijk vonden er in Karachi ook grootschalige terreurslagen plaats.

Voorts dient vastgesteld te worden dat het conflict tussen separatisten en de overheid in Balochistan qua intensiteit niet te vergelijken met de gewapende strijd in het minder bevolkte FATA. De opstand in Balochistan wordt doorgaans als een 'low-level insurgency' genoemd. Uit dezelfde informatie blijkt dat het merendeel van de gewelddaden die er in de provincie plaatsvonden doelgericht van aard zijn en toe te schrijven is schrijven aan nationalistische militanten. De Pakistaanse veiligheidsdiensten en het leger worden op hun beurt verantwoordelijk geacht voor de aanhoudende verdwijningen en extrajudicial killings van nationalistische militanten en terreurverdachten. Verder betroffen de opvallendste terreuraanslagen in de provincie een aantal grootschalige aanslagen waarbij de sjiitische Hazara-minderheid in Quetta gevisieerd werd. Ook overheidspersoneel en de infrastructuur van de Pakistaanse overheid vormen doelwitten. Het geweld is voorts voornamelijk geconcentreerd in de stad Quetta en komt in mindere mate voor in de rest van de provincie.

Tot slot dient vastgesteld te worden dat de situatie in PoK is relatief stabiel en kalm is gebleven. In 2013 vonden er in geheel PoK zes aanslagen plaats, waarbij 18 doden te betreuren vielen. Daarnaast vonden er aan de Pakistaans-Indiase grens 68 schendingen van het staakt-het-vuren plaats, doch er is geen sprake van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of onderbroken gevechten aan voornoemde grens.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er in de provincies Balochistan, Punjab, Sindh, en PoK actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Uit de informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt tevens dat de bewegingsvrijheid in Pakistan weliswaar beperkt is in bepaalde regio's, maar dat dit niet geldt voor het gehele land. Het vrij verkeer van burgers op het Pakistaanse grondgebied wordt in beginsel niet verhinderd. Evenmin bestaan er voor migranten significante belemmeringen bij het verwerven van een job, een woonplaats of andere faciliteiten. Migrant worden blijkens de beschikbare informatie geenszins met onoverkomelijke hindernissen geconfronteerd. De escalatie van het gewapend conflict in 2009 heeft er weliswaar toe geleid dat er in 2009 enkele beperkingen werden opgelegd aan de toegang en verblijf in de provincies Sindh en Punjab. Echter, uit dezelfde informatie blijkt dat daar sinds 2010 geen sprake meer van is.

Verder blijkt dat in de praktijk de meerderheid van de ontheemden niet kiest voor opvang in een vluchtelingenkamp waar de situatie problematisch is, maar wel via eigen politieke, economische

en sociale netwerken een onderkomen zoekt in gastgezinnen of private accommodatie, voornamelijk in de steden. In het algemeen is er in Pakistan een trend van verstedelijking, die tal van economische mogelijkheden biedt aan interne migranten en waarvan ook vele ontheemden uit de noordwestelijke regio's gebruik maken.

Derhalve dient nog onderzocht te worden of u over een redelijk intern vestigingsalternatief beschikt. Rekening houdend met uw persoonlijke omstandigheden kan van u redelijkerwijs verwacht worden dat u zich in een van de grote Pakistaanse steden vestigt.

Immers, uit uw verklaringen blijkt dat u een gezonde man bent die een opleiding heeft genoten in Pakistan en samen met zijn vader een eigen familiebedrijf runde in Pakistan en later ook jarenlang in Dubai een eigen meubelzaak had. Verder kent u naast Pashtu ook Urdu en wat Engels en Arabisch (CGVS, p. 7). Bovendien hebt u naar eigen zeggen na uw terugkeer naar Pakistan ook enkele maanden in Islamabad bij uw zakenpartner Z.(...) K.(...) gewoond van waar u nog in staat was uw werk verder uit te oefenen en geld op te sturen naar uw familie (gehoorverslag CGVS p. 7, 8, 14).

Er mag dan ook worden aangenomen dat u, die voldoende zelfstandig en initiatiefrijk genoeg is om naar Europa te reizen en zich in een vreemde gemeenschap te vestigen, bij terugkeer naar het land waarvan u de nationaliteit bezit, in staat is om buiten uw regio van herkomst in uw levensonderhoud te voorzien.

Gelet op bovenstaande vaststellingen stelt het Commissariaat-generaal vast dat, daargelaten de huidige situatie in uw regio van herkomst, u over een veilig en redelijk intern vluchtalternatief beschikt in één van de grote steden die gelegen zijn in provincies waar thans geen sprake is van een gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet bestaat.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste en enige middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 48/2 en 48/3 van de vreemdelingenwet, van de motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel. Het hoeft volgens verzoeker niet te verbazen dat hij geen bewijzen kan voorleggen van het gegeven dat hij in 2012 van Dubai naar Pakistan teruggekeerd is. Toen verzoeker in 2012 wegens het huwelijk van zijn dochter naar Pakistan terugkeerde, kende hij nog geen problemen met de taliban en was er voor hem geen enkele reden om standaarddocumenten zoals een vliegtuigticket of bagagelabel bij te houden. Met betrekking tot zijn paspoort, verklaarde verzoeker dat hij dit bij aankomst in Turkije diende af te geven aan de smokkelaar. Deze verklaring is waarheidsgetrouw en verzoeker ziet niet in waarom dit argwaan opwekt. Het afgeven van zijn paspoort leek verzoeker immers geen absoluut te vermijden daad en verzoeker kon op dat moment niet voorzien dat hij zijn paspoort niet zou terugkrijgen. Verzoeker deed bovendien verscheidene pogingen om zijn paspoort terug te krijgen, maar deze bleken een maat voor niets. Verzoeker liet alle documenten uit Pakistan en Dubai overkomen. Enkel de documenten die verloren gingen werden niet bij het dossier gevoegd. Het is in de gegeven omstandigheden niet verwonderlijk dat verzoeker niet alle gebeurtenissen precies in de tijd kan duiden. Het is voor verzoeker ook onmogelijk te achterhalen hoe de taliban bij hem terecht kwam en hoe zij op de hoogte zijn van het feit dat hij vanuit Dubai naar Pakistan terugkeerde.

2.2. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oefent inzake beslissingen van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van de gevallen zoals opgenomen in artikel 39/2 van de vreemdelingenwet, een bevoegdheid uit van volheid van rechtsmacht. Dit houdt in dat hij het geschil in zijn geheel uitsluitend op basis van het rechtsplegingsdossier en toelaatbare nieuwe gegevens aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95). De devolutieve kracht van het beroep verplicht, noch verbiedt de Raad de weigeringsmotieven van de voor hem bestreden beslissing over te nemen of te verwerpen. Hij dient enkel een beslissing te nemen die op afdoende wijze gemotiveerd is en aangeeft waarom in hoofde van een asielaanvrager al dan niet vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet in aanmerking moet worden genomen.

2.3. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. De verzoekende partij dient door een coherent relaas en kennis van voor haar relaas relevante elementen de waarachtigheid ervan aannemelijk te maken. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als voldaan is aan de voorwaarden gesteld door artikel 48/6 van de vreemdelingenwet.

2.4. De Raad kan op basis van verzoekers verklaringen geen geloof hechten aan zijn asielrelaas. Verzoeker legt immers verschillende incoherente en niet aannemelijke verklaringen af met betrekking tot kernaspecten van zijn asielrelaas. Vooreerst merkt de Raad op dat verzoeker er geenszins in slaagt aannemelijk te maken dat hij in de achtste maand van 2012 effectief van Dubai naar Pakistan terugkeerde en hier tot zijn vertrek op 20 maart 2014 verbleef (stuk 4, gehoorverslag, p. 4, 7, 8). Zo stelt de Raad vast dat verzoekers verklaringen geenszins coherent zijn, waar hij enerzijds verklaart te zijn teruggekeerd naar Pakistan in de achtste maand van 2012 en hier tot 20 maart 2014 te hebben verbleven, terwijl hij anderzijds verklaart dat hij in totaal een jaar in Pakistan verbleef na zijn terugkeer uit Dubai (stuk 4, gehoorverslag, p. 4, 7, 8). Daarnaast slaagt verzoeker er niet in enige gebeurtenis of incident dat tijdens deze periode in zijn regio zou hebben plaatsgevonden te vermelden (stuk 4, gehoorverslag, p. 8). Verzoekers verklaring dat hij bezig was met zichzelf, zijn familie, zijn zaak en zijn dagelijkse routine, kan geenszins overtuigen, in het bijzonder aangezien hij later tijdens het gehoor zelf verklaarde dat de situatie in de provincie sinds 2007-2008 slecht is en er elke dag wel iets gebeurde (stuk 4, gehoorverslag, p. 8, 17). Het is dan ook geenszins aannemelijk dat verzoeker hiervan geen enkel voorbeeld kan geven (stuk 4, gehoorverslag, p. 8). Hierop gewezen, stelt verzoeker dat er tijdens de verkiezingen een incident plaatsvond tussen Z. en S., maar welke incidenten er precies gebeurden weet verzoeker niet (stuk 4, gehoorverslag, p. 17, 18). Verzoeker stelt hierbij overigens dat hij zelf gestemd heeft, maar weet niet wanneer deze verkiezingen plaatsvonden (stuk 4, gehoorverslag, p. 18). Gevraagd of verzoeker veranderingen zag in de situatie toen hij in 2012 terugkeerde in vergelijking met de jaren voordien, antwoordt verzoeker naast de kwestie dat hij geen andere optie had dan zichzelf daar te installeren, dat zijn familie blij was dat hij terug was en dat hij enkel bezig was met zijn zaak (stuk 4, gehoorverslag, p. 8). Waar verzoeker in onderhavig verzoekschrift stelt dat het in de gegeven omstandigheden niet verwonderlijk is dat hij niet alle gebeurtenissen precies in de tijd kan duiden, stelt de Raad vast dat dit geenszins afbreuk doet aan de vaststelling dat verzoeker amper of geen gebeurtenissen kan weergeven die zouden hebben plaatsgevonden in de periode dat hij beweert in Pakistan te hebben verbleven. Op basis van het bovenstaande kan dan ook geenszins geloof gehecht worden aan verzoekers terugkeer en verblijf in Pakistan tussen de achtste maand van 2012 en 30 maart 2014. Deze vaststellingen worden bovendien gesteund door het gegeven dat verzoeker geen enkel document neerlegt dat zijn terugkeer naar Pakistan kan staven. Verzoeker verklaart hieromtrent dat het bewijs hiervan zijn paspoort was, en dat andere documenten, zoals vliegtuigtickets of bagagelabels, beschadigd werden door de regen en verzoeker deze niet bijhield (stuk 4, gehoorverslag, p. 8). Voor zover verzoeker in onderhavig verzoekschrift stelt dat hij nog geen problemen had met de taliban toen hij in 2012 terugkeerde naar Pakistan en dan ook geen enkele reden had om standaarddocumenten zoals vliegtuigtickets of bagagelabels bij te houden, stelt de Raad vast dat verzoeker evenmin zijn paspoort neerlegt. Volgens verzoeker zou dit zijn ingehouden door de smokkelaar en verzoekers schoonbroer er niet meer in slaagde de smokkelaar te contacteren om dit terug te vragen (stuk 4, gehoorverslag, p. 13, 14). Waar verzoeker in onderhavig verzoekschrift stelt dat dit hem geen absoluut te vermijden daad leek en dat hij niet kon voorzien dat hij het paspoort niet zou terugkrijgen, merkt de Raad op dat verzoeker tegenstrijdige verklaringen aflegt omtrent het inhouden van zijn paspoort door de smokkelaar. Zo verklaarde verzoeker eerst dat de smokkelaar het paspoort afnam bij hun aankomst in Italië, maar wijzigde hij vervolgens zijn verklaring en stelde hij dat de smokkelaar het paspoort afnam in Turkije (stuk 4, gehoorverslag, p. 13). Ook in onderhavig verzoekschrift stelt verzoeker dat hij zijn paspoort aan de smokkelaar diende af te geven bij aankomst in Turkije. Voor de Dienst Vreemdelingenzaken verklaarde verzoeker echter wel dat de smokkelaar zijn paspoort afnam in Italië (stuk 10, verklaring, vraag 26). Voorts verklaarde verzoeker voor de Dienst Vreemdelingenzaken dat er

in zijn paspoort een visum voor Turkije stond (stuk 10, verklaring, vraag 26). Voor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen stelt verzoeker daarentegen dat er een transitvisum in zijn paspoort stond, maar kan hij verder geen details geven (stuk 4, gehoorverslag, p. 12).

Verder stelt de Raad vast dat verzoeker tegenstrijdige verklaringen aflegt omtrent de dreigtelefoontjes die hij kreeg van de taliban. Zo verklaarde verzoeker voor de Dienst Vreemdelingenzaken expliciet dat de taliban hem voor zijn vertrek naar Islamabad een derde keer belden (stuk 9, vragenlijst, vraag 3.5). Voor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen stelt verzoeker daarentegen dat hij na het tweede telefoontje naar Islamabad ging, waarna hij opnieuw telefoon kreeg van de taliban (stuk 4, gehoorverslag, p. 14). Daarnaast blijkt verzoeker bijzonder onwetend omtrent de persoon die hem telkens belde. Zo weet hij geenszins hoe de taliban bij hem terechtkwamen, noch hoe zij wisten van verzoekers activiteiten in Dubai en het geld dat hij uit Dubai zou hebben meegebracht (stuk 4, gehoorverslag, p. 15, 16). Verzoeker stelt hierbij dat er misschien iemand van zijn familie betrokken is, omdat zijn familie tapijthandelaars zijn en er soms jaloezie is als anderen goed werken en geld verdienen, maar heeft geen idee wie van zijn familie betrokken zou kunnen zijn (stuk 4, gehoorverslag, p. 15). Hoewel verzoeker aanvankelijk verklaarde dat hij de derde keer telefoon kreeg van dezelfde persoon, blijkt verzoeker evenmin te weten of hij telkens door dezelfde persoon gebeld werd en stelt hij slechts dat het voor hem telkens dezelfde was (stuk 4, gehoorverslag, p. 14, 16). Verzoeker stelt verder dat hij na het tweede dreigtelefoontje naar de politie ging, maar dat zij weigerden klacht in te dienen tegen onbekenden en geen klacht wilden opstellen tegen de taliban (stuk 4, gehoorverslag, p. 15). De naam van de politie-officier met wie hij gesproken zou hebben weet verzoeker echter niet meer (stuk 4, gehoorverslag, p. 15). Verzoeker weet ook niet tot welke talibanorganisatie de beller behoorde en slaagt er, ondanks zijn verklaring dat er veel talibangroeperingen zijn, bovendien niet in enige talibangroepering te noemen die in Peshawar actief is (stuk 4, gehoorverslag, p. 17). Verzoeker noemt hierbij Mangal Bagh als leider van een talibangroepering, maar weet niet tot welke groepering hij behoort (stuk 4, gehoorverslag, p. 17). Voorts slaagt verzoeker er niet in andere talibanleiders of mensen die actief zijn bij de taliban in Peshawar te noemen (stuk 4, gehoorverslag, p. 17). Hoewel verzoeker stelt dat de beller zei dat het geld nodig was voor hun activiteiten en de jihad, blijkt verzoeker evenmin te weten welke activiteiten de taliban in Peshawar uitoefent en stelt hij slechts algemeen dat zij "tegen de Amerikanen of iets" jihad voeren (stuk 4, gehoorverslag, p. 16). Waar verzoeker in onderhavig verzoekschrift stelt dat het voor hem onmogelijk was om te achterhalen hoe de taliban bij hem terecht kwam en op de hoogte was van het feit dat hij vanuit Dubai naar Pakistan terugkeerde, merkt de Raad op dat van verzoeker, die beweert tot driemaal toe telefonische bedreigingen te hebben ontvangen van de taliban, redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij zich zou informeren naar de groeperingen, leiders en activiteiten van de taliban in zijn regio en op die manier zou trachten te achterhalen wie er achter de bedreigingen zat. Bovendien is het niet aannemelijk dat verzoeker tot driemaal toe gebeld werd door de taliban en door hen verweten werd dat hij de betaling van het geld niet geregeld had, maar geenszins concrete instructies meekreeg naar waar hij het geld moest brengen (stuk 4, gehoorverslag, p. 14, 16). Tevens merkt de Raad op dat de taliban, ondanks hun bedreiging dat verzoekers huis zou worden opgeblazen en zijn familie zou worden vermoord, geen enkele actie heeft ondernomen tegen verzoeker of zijn familie (stuk 4, gehoorverslag, p. 14, 16, 17). Verzoeker stelt weliswaar dat zijn familie bezorgd is en vreest voor ontvoering, maar uit zijn verklaringen blijkt dat zijn familie nog steeds in Peshawar verblijft en geen concrete problemen meer hebben gekend (stuk 4, gehoorverslag, p. 6, 7, 17). Verzoeker stelt immers dat hij na de achtste maand van 2013, nadat hij zijn gsm-nummer had veranderd, nog een dreigbrief van de taliban kreeg, maar haalt verder geenszins concrete gebeurtenissen aan die na zijn vertrek zouden hebben plaatsgevonden en zou zelf ook geen problemen meer ondervonden hebben gedurende zijn verblijf in Islamabad (stuk 4, gehoorverslag, p. 18). Met betrekking tot deze dreigbrief merkt de Raad overigens op dat verzoeker er geenszins in slaagt deze neer te leggen en deze bovendien geheel onvermeld liet tijdens zijn gehoor op de Dienst Vreemdelingenzaken (stuk 9, vragenlijst, vraag 3.5). Verzoekers verklaring dat hij hier niet aan dacht bij de Dienst Vreemdelingenzaken, kan geenszins overtuigen (stuk 4, gehoorverslag, p. 18). Bij het invullen van de vragenlijst wordt weliswaar vermeld dat van de asielzoeker verwacht wordt dat hij kort zijn relaas uiteenzet en geen uitvoerig overzicht van de feiten geeft, maar hierbij wordt tevens benadrukt dat hij de belangrijkste elementen nauwkeurig dient weer te geven (stuk 9, vragenlijst, vraag 1). Bovendien verklaarde verzoeker bij aanvang van zijn gehoor bij het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dat hij alle redenen waarom hij asiel aanvroeg heeft kunnen weergeven bij de Dienst Vreemdelingenzaken (stuk 4, gehoorverslag, p. 2).

2.5. Verzoeker maakt gelet op bovenstaande vaststellingen dan ook niet aannemelijk dat hij gegronde redenen heeft om te vrezen voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of dat er zwaarwegende

gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

2.6. De subsidiaire beschermingsstatus kan evenwel worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoeker een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige of ongegronde asielrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Wat het risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet betreft, beschikt verzoeker in Pakistan over een binnenlands beschermingsalternatief om de openlijke strijd tussen de taliban en de Pakistaanse autoriteiten in het noordwesten te ontlopen gelet op de informatie die werd toegevoegd aan het administratief dossier (COI Focus "*Pakistan*" "*Actuele veiligheidssituatie*" van 18 februari 2014 en COI Focus "*Pakistan*" "*Bewegingsvrijheid en vestigingsmogelijkheden in het licht van interne vlucht*" van 26 november 2013) en de aanvullende nota (COI Focus "*Pakistan*" "*Bewegingsvrijheid en vestigingsmogelijkheden in het licht van interne vlucht*" van 19 september 2014). Uit deze objectieve informatie blijkt dat het noordwesten van Pakistan geteisterd wordt door een in bepaalde periodes open strijd tussen extremistische elementen en overheidstroepen. Het gaat hier over een zeer lokaal conflict dat zich voornamelijk afspeelt in de grensregio tussen Pakistan en Afghanistan. Met toepassing van artikel 48/5, § 3 van de vreemdelingenwet is er echter geen behoefte aan bescherming indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade bestaat, en indien van de verzoeker redelijkerwijs kan worden verwacht dat hij in dat deel van het land blijft. Verzoeker zou zich kunnen vestigen in één van de Pakistaanse grootsteden met een sterke Pashtungemeenschap, waarbinnen verzoeker zich moeiteloos zou kunnen integreren. De Raad stelt vast dat verzoeker een eigen meubelzaak runt in Pakistan en dat verzoeker ook jarenlang een eigen meubelzaak had in Dubai (stuk 4, gehoorverslag, p. 3, 4, 5, 9). Daarnaast zou verzoeker een partner hebben in Islamabad die een eigen showroom had en ook verzoekers meubels verkocht, bij wie verzoeker naar eigen zeggen de laatste maanden voor zijn vertrek verbleef en van waar hij zijn activiteiten kon voortzetten (stuk 4, gehoorverslag, p. 7, 8, 10, 14). Bovendien ging verzoeker tot de zevende klas naar school en spreekt hij naast Pashtou ook Urdu, Arabisch en een beetje Engels (stuk 4, gehoorverslag, p. 7). Er zijn derhalve geen objectieve argumenten voorhanden waaruit zou blijken dat een interne hervestiging van verzoeker onredelijk zou zijn in de zin van artikel 48/5, § 3 van de vreemdelingenwet.

2.7. In het kader van de devolutieve kracht van het beroep volstaan bovenstaande vaststellingen om te besluiten dat verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of een risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet aantoonde.

2.8. Verzoeker vraagt in fine van zijn verzoekschrift de bestreden beslissing te vernietigen. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker geeft verder niet aan welke substantiële onregelmatigheden aan de bestreden beslissing zouden kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drieëntwintig januari tweeduizend vijftien door:

mevr. C. DIGNEF,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

C. DIGNEF